

dir dels drets que et concedeix l'Estat com a minoria, que exercir les potestats inherents a tot Estat, per més drets que, eventualment, aquest hipotètic Estat decideixi concedir a les minories. Tampoc no ens semblaria prou seriós adduir el cas excepcional del Quebec. Aquest fet confirma que l'autor vol ignorar fins a les últimes conseqüències la influència de les relacions de poder en el contacte entre llengües, però és clar que ací no podia: li ha sortit un parallogisme de la mida dels que intenta combatre al llarg del llibre, talment un sofisma. No sabem que cap independentista, convençut per aquests raonaments, es pugui estimar més ser membre d'una minoria protegida, que no pas protegir, un cop assolida la independència, la minoria castellanoparlant i totes les altres amb la màxima generositat.

Per concloure, els conceptes de llengua pròpia i de dret col·lectiu li semblen, doncs, a Branchadell el gran obstacle perquè la política lingüística catalana pugui ser explicada des del liberalisme, malgrat que les conseqüències jurídiques d'aquest concepte que esmenta l'autor semblen homologables amb els principis liberals. El mateix principi de propietat ens sembla fàcilment legitimable si més no a través del concepte de comunitat lingüística, reconegut per l'autor. Tot i la nostra discrepància amb aquesta i altres conclusions del llibre, confiem que aquest contribueixi a un debat i unes reflexions que redundin en benefici de la normalització del català i les altres llengües amb problemes d'ús.

Joan Ramon SOLÉ
ksdl0006@correu.gencat.es

Toni MOLLÀ (ed.), *La política lingüística a la societat de la informació*, Alzira, Edicions Bromera, 1998, ISBN 84-7660-435-1.

Aquest dotzè volum de la col·lecció Graella d'Edicions Bromera consolida el prestigi i l'encert d'una línia editorial coherent i ambiciosa que ha col·laborat d'una manera rellevant a l'establiment i a la difusió d'uns estudis sobre sociolingüística caracteritzats pel rigor i la modernitat del seu plantejament. L'aparició continuada de publicacions com aquesta ajuden a mantenir la sociolingüística catalana en un bon nivell internacional.

Toni Mollà és sens dubte un dels artífexs d'aquesta destacada labor intel·lectual i científica, i és alhora l'editor del volum que ara ressenyem. *La política lingüística a la societat de la informació* inclou, després de la presentació d'Anna-Raquel Serrano i d'un extens i important preàmbul de Toni Mollà, deu treballs agrupats en les seccions temàtiques següents: la societat de comunicació de masses, la societat

de la informació, l'espai econòmic i l'espai lingüístic, l'àmbit legal, les esferes pública i privada, una proposta de política lingüística.

Aquests textos són, de fet, una tria de les ponències presentades durant les Jornades de Sociolingüística, un prestigiós fòrum anual que el Gabinet de Normalització Lingüística de l'Ajuntament d'Alcoi organitza periòdicament, dels anys 1996, 1997 i 1998. I en són autors Joan-Manuel Tresserras, Josep-Lluís Gómez Mompart, Mavi Dolç, Miquel de Moragas, Joan Majó, Bernat López, Enric Marín, Josep-Antoni Ybarra, Jaume Vernet, Lluís Flaquer i José María Sánchez Carrión.

Al seu preàmbul, Toni Mollà es refereix a la complexitat i al canvi com a característiques fonamentals de la nostra societat, i assenyalà els avenços escassos de la producció teòrica de la sociolingüística catalana en els darrers trenta anys, tot i l'esment elogiós que fa d'alguns llibres.

Les institucions públiques han

assumit des de l'aprovació de la Constitució i els estatuts d'autonomia una posició activa amb l'impuls d'una política de promoció de la llengua catalana i de regulació del seu ús. Alhora la incorporació a la Unió Europea, la liberalització de les telecomunicacions i el desenvolupament tecnològic confereixen una nova dimensió a la reflexió sociolingüística i a les formes d'actuació en el camp de la política lingüística.

La política lingüística a la societat de la informació ens aporta una mirada actual i qualificada sobre una realitat que ha viscut canvis profunds en pocs anys i que es veu sotmesa a uns nous paràmetres. Ens trobem, doncs, davant d'una contribució molt valuosa i interdisciplinària a la modernització de la sociolingüística catalana, que d'aquesta manera demostra la seva vigència i la capacitat per adequar el seu discurs a les circumstàncies presents.

Carles DUARTE

Joan PETIT, *Gramàtica catalana*, edició i estudi a cura de Jordi GINEBRA, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, Biblioteca Filològica xxxv, 1998, 750 pàg., ISBN 84-7283-408-5.

L'obra de Joan Petit i Aguilar ocupa un lloc destacat dins la lingüística catalana dels segles XVIII i XIX. Amb aquesta excel·lent edició, que va merèixer el Premi Nicolau d'Olwer de l'any 1992 i que va encapçalada per un justament elogiós

pròleg del prestigiós professor Germà Colón Domènech, Jordi Ginebra ens ofereix la possibilitat d'acostar-nos-hi gràcies a un treball minuciós i a una presentació acurada.

Joan Petit i Aguilar, que va es-